

forda. Tundsin agga tuf aega párrast sedda, et minno ihho rammud jársko nór-
gaks ollid láinud, et pallenággio árralóppes,
et láed tó kallal peagi árrawássisid, ja et
jallad hakkasid wabbisema. Ollin núúd
hopis teist modi innimenne. Sain õnne-
tumal wisil selle mõtlemisse peäle, nago
sest olleks sú, et ei wõtnud ennám, nenda
fui wannaste, wina omma jõudo finnitus-
seks. Hakkasin siis jalle igga hommiko
úks, párrast kaks, párrast kolm sutáit wõt-
ma, senni fui tagga járrel ei mu wisil,
fui wina puddeliga taskus wálja astusin.

Minno tootusse sanna, mis omma sur-
rija emmale ja omma nutja naesele olli ni
tubliste annud, olli hopis melest árralan-
gend. Endine meletõ ellamisse wiis láks
núúd weel sandimaks. Sest said maia
asjad úsna raisko, et wallitsust ep olnud
ennám ei polegi mitte. Kullutasin ikka
rohkeminne fui sisse tulli. Ei jáksand te-
niatte palka egga toitmist murretseda.

Nemmad játsin mind siis hopis mahha.
Piddin kalli hunnaga päilist palkama, et
agga moisa tööd saaks tehtud. Wõllad
láksid ikka rángemaks, aidad ikka tühja-
maks. Leidsin omma nutjad naest ja wá-
rimaid lapsi tihti kúl sõmata ennese ette,
siis kui õhtul joobno peaga koido tullin.
Hirm ja wárristus kippub peäle, sedda
mele tulletades, et, kui lapsed lewja pudo
párrast wingusid, ma neid piitsaga peksin.

Sest kurtjast maia ellamissest moisa wan-
nemad ei sanud suurt márko sepárrast mitte,
et wagga naene sedda minno rasket súúd
armastussega finni kattis, mis súúd agga
tagga járrele sedda ennám piddi ilmsiks
sama. Minno wõlla-usfujad otsisid ennes-
tele kohto polest abbi. Keif perre warran-
dust sai ootjoni wisil árramúdud. Jõse
langesin kibbeda wallo al haigewodi peäle.
Weel kibbedam agga olli se hinge piin,
kelle kátte núúd wast sain. Tulline kahhet-
seminne sai páwal ja õsel minno seltsimeh-